

ainus walle kumbe temmast teada, ei siis
sedda haledust temma pärrast woiks olla.

Keik külla olli kofko tulnud — agga wi-
maks, kui nutto kārra wāgga tōusis, ütles
Jani kaksik wend Tomas: „tassa, tassa
heatesed! õige praego heidab hinge.“ Ja
ollid ka kohhe keik wait, ja keikide silmad
taewa poole. Siis ütles naituke aia pär-
rast sesamma wana Tomas jälle: „jo
maggab! — pühhad inglid kannawad tem-
ma hinge, „ja nüüd langesid keik mahha,
iggakõiks tassa hõlõeste isameiet palludes.
Siis latsid Willem ja perrepiddaja poeg
Karel wana emma ja isawenna Toma-
jule, ja andsid nuttes nende kädede laud,
ja keik tehes lapsed ja lapse lapsed teggid
neidasammo i. Agga Tomas tōusis ülles
ja astus liggeminne Jani ette, üteldes:
„minna ollen temma kaksik wend — ollen
temmaga üleskaswawad ja ühtuase temmaga
leris kōinud — ja kui meie lahti saime, üt-
les ta, kōjo minna, tee poe peal mo was-

to: „kuse wend, wottame kätte, ello aega
sedda nouda, mis leri õppetus kāsib! Jo
piddin ükõford laiale minnema, agga tem-
ma õnnis tallitses mo süddant. Kui mitto
terretab tedda nüüd taewas, sedda temma
ello senna jubhatand — ja süngi eht nut-
tab tedda monni, kes temma labbi inni-
messiks sai. „Tõssi! tõssi! ütles Annukse
Hans, sest minna isfegi kōndisin kurrad
teed, ja Jummal tahtminne olli naero as-
si mo melest — agga temma labbi ma hakk-
sin isseennast hebbenema; sest ifka, kui ma
tedda näggin, tundsin ma ennast alwaks
temma wasto, senni kui Jummal arm-
talt roimmo mo sees sai.“ — „Minna ol-
kn temma usko näinud rõõmsal ja kurrwal
aial, ütles jälle teine, „sest mitto head
on Jummal temmale teinud, agga ka mit-
to kibbedat karrikatait temmale juu an-
nud — isseennast arrawoites, ei olle rõõm
egga kurrastus tedda Jummalast tagga-
nend. — Misugguse mehhe surma õppetus